

og Kraft til at føre disse Forhandlinger paa en saadan Maade, at de blive til Ære for ham selv, til Gæld for Kongen og for Landet. Der er under denne Adressesag talt fra forskjellige Sider — idag maaskee med noget mere Tvivl, — om Tilliden til den høitærede Konseilspræsident. Maaskee det maa være mig tilladt at betegne den Maade, hvorpaa jeg troer, at man i saa Henseende naturligtst maa opfatte Forholdet ligeoverfor ham. Jeg vil da sige, at jeg troer Forholdet er dette, at han maa er hværde vor Tillid. Den høitærede Konseilspræsident har som saadan ingen Fortid, i Kraft af hvilken han uden Vibere kan gjøre Krav paa Tillid. Mødte den høitærede Konseilspræsident som Indenrigsminister, da vilde han have min Tillid forud, thi jeg kender fra tidligere Dage hans Ærd som saadan; han vilde da have fuld Ret til at fordrø Tillid og behøvede ikke først at vinde den. Spørgsmaalet var da, om han vilde tabe den, og det troer jeg ikke. Men den høitærede Konseilspræsident har ikke været vor Konseilspræsident før; han har ikke tidligere vilst, hvorledes han hævder denne Stilling. Dette er et heelt forskjelligt Forhold. Det er at staae ligeoverfor Rigsdagen eller Rigsraadet, noget heelt Andet er det at staae i Spidsen for Ministeriet som dets ansvarhavende Præsident, ligeoverfor Tjender, ligeoverfor Fremmede, ligeoverfor Europa. Man kan nære nogen Frygt for, at den høitærede Konseilspræsident vil troe, at man uden Vibere kan overspøe Mangt og Meget, som paa en hyperlig Maade kan benyttes ligeoverfor Rigsdagen eller Rigsraadet, paa Forhandlingerne med fremmede Magter. Jeg siger altsaa, at den høitærede Konseilspræsident først skal vinde i det Mindste min Tillid. Der er efter hans eget Udsigende steet eet Skridt. Vi kende det ikke; det er mit Ønske, at det vil vise sig, at det er et saadant, at det ikke er skicket til at berøve ham vor Tillid. Jeg vil i saa Henseende trøste mig med et Ord, som blev udtalt fra hans Side; det var dette, at han erkjendte, at det under alle Omstændigheder var Regjeringens Pligt at sørge for, at der kun blev Spørgsmaal om et frit Samtykke fra det Rigsraad, som er grundlagt ved Grundloven af 18de November

1863. Deri ligger Meget, og de Ord vil jeg holde mig til.

Konseilspræsidenten: Naar den ærede Taler, der nu satte sig, erindrede mig om, at Forhandlinger med Rigsdag og Rigsraad ikke kunne overspøes paa Forhandlinger med Ulandet, maa jeg bemærke, at jeg ikke er Udenrigsminister. Det er ikke mig, som fører Forhandlingerne med Ulandet; det er derimod en Mand, som netop er gaaet den diplomatiske Vej, og som jeg troer har havt al den Keilighed, som kun er mulig, til at erhverve sig Kundskab om Forhandlingsmaaden. Den Engstelse hos det ærede Medlem, at jeg skulde føre Forhandlingerne med Ulandet paa samme Maade, som jeg forhandler med Rigsdagen, er saaledes aldeles ubegrundet. Hvad i Øvrigt den Tillid betræffer, som jeg først skal erhverve mig hos den ærede Landssthingsmand, da finder jeg ogsaa hans Mening i saa Henseende temmelig ubegrundet. Jeg har nemlig ikke staaet saaledes i Danmarks politiske Sager i de sidste 25 Aar, at jeg ikke skulde have udøvet en ikke saa liden levende Indflydelse paa deres Udvikling; jeg har været Medlem af forskjellige Kabinetter, og i disse ikke blot siddet som Fagminister, men ogsaa som Den, der meer eller mindre har taget Deel i Ledelsen af politiske Sager. Jeg kan forstaae, at denne lange Virksomhed, som nu i Aar har holdt sit Sølvbryllop, kan give Anledning til, at En eller Anden kan have Mistillid; jeg kan forstaae, at den kan staae Tillid hos Andre; men hvorledes en Mand efter en femogthveaarig politisk Virksomhed skulde kunne være som nyfalden Sne eller som et nyfødt Barn, saa at Bægtskaalen hverken skulde helde til den ene eller til den anden Side, det er mig ufatteligt. Derfor er det ærede Medlems Standpunkt ligeoverfor mig uforklarligt for mig; jeg skal glæde mig over, hvis jeg maatte kunne erhverve mig hans Tillid; jeg skal finde mig i min Skæbne, hvis jeg faaer hans Mistillid. Jeg tager af den Tillid, der bliver mig tilbeel, og finder mig i al den Mistillid, der bliver mig tilbeel; jeg nøies med den Lod, der i saa Henseende bliver mig tilbeel. Det kan ikke være Maalet for min Stræben, at vinde enkelte, ja, ikke engang mange